

BÉKEHARANG

MEGJELENIK MINDEN HÓ 1-ÉN, 15-ÉN.
AMERIKÁBA ÉVI ELŐFIZETÉSI-DÍJ PORTÓVAL
1 DOLLÁR.
TIT PÉLDÁNYT PORTÓMENTESEN KÜLDÜNK.

A PÜSPÖKI METHODISTA
EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

ELŐFIZETÉSI DÍJ:
EGÉSZ ÉVRE 25.— K
FÉLÉVRE 13.— K
PORTÓ KÜLÖN. • EGYES SZÁM ÁRA 1 KORONA.

A gondolat tisztasága.

Az élet nagy küzdelme, küzdelem a jó és gonosz között, az emberek gondolatvilágában folyik le. Ez az a tér, ahol a szeretet az ember-társak segítségére, a gyűlölet és önzés pedig a legnagyobb bűntények elkövetésére kényszerít. Itt vívódnak meg a legnagyobb harcok, amely harcok után a lélek vagy győztesen, szabadon kerül ki, vagy rabszolgája lesz győzójének, a gonosznak, a bűnnek. Itt érvényesül a hitnek mindent lecsendesítő ereje és a hitetlenségnek érzékeket felkorbácsoló viharja. És egy nemzet boldogsága a gondolatvilágának tisztasági fokától függ.

Az első emberpár gondolatvilága tiszta volt, boldogok voltak, hogy a mindenható Úrnak — aki előtt a Szerafok is csak szemlefedve jelenhetnek meg — szolgálhatnak, hogy vele megvan a közösségük, örültek a lélek tiszta köntösének, melyet az Úrtól nyertek. Elhitték, hogy az Atya szereti őket és szeretetéből mindent elnyertek, ami az ő boldogságukhoz szükséges. Nem is kívánták megtudni a titkot, miért ne egyenek a tiltott fának gyümölcséből. De jött a csábító és belopta a gondolatba a gyanakvást és kételyt: „Ha esztek, még boldogabbak lesztek, olyanok lesztek, mint Ő maga”. A gyanakvás és kétely mellé belépett a nagyravágyás. „Olyanná lenni, mint Ő, kire a Szerafok nem tudnak ránézni a fénytől, igen, egyenlővé lenni Vele, hogy nekünk is úgy szolgáljanak, mint Neki”. A lélek fehér köntösén megjelent az első folt. A gondolat nem volt többé tiszta: „Isten ellen felkelni, ledönteni Őt trónusáról és odaülni helyébe, megtudni a nagy titkot, amit még senki sem tud az Atyán kívül, a jó és gonosz tudásának fájáról enni és Istenné lenni.”

Az Atya nem atya többé. A fény, amibe eddig gyönyörködtek, bántja szemüket, a királyság trónja helyébe a rabszolgaság láncja jött, akit eddig várva-vártak, félelemmel gondoltak annak közeledésére. Nincs helye többé a paradicsomban, hisz minden elvesztett boldogságára emlékezteti, hisz minden a lélek foltját zúgja fülükbe. Nem, ezt a kínt nem nézheti az Atya tovább, kifüzi a paradicsomból, hogy a létért való küzdelemben ellefelejték, mik voltak és hová súlyodtak és hogy módját ejtse szeretett gyermekei megmentésének. A kigyó pedig megkapta méregfogát, hatalmat nyert az ember

felett és azt a teret igyekszik meghódítani, ahol először győzött, az ember gondolatvilágát és ha itt nem voltunk résen, akkor a test már könnyen szolgaságba dől, elernyed a hatalmas ellenség ereje alatt. És az emberiség legnagyobb része mégis oly kevés gondot fordít gondolatvilágának nemesítésére, még a magukat vallásosnak tartó egyének is úgy gondolkoznak, elég, ha napi kötelességemnek Istennel szemben megfelelek azáltal, hogy elimádkozom szokásos imámat.

De az imádságnál nem is gondol arra, mit mond, hanem csak gépiesen darálja le imáját, közben pedig egészen más gondolat járja át agyát, csak a szája imádkozik, de a szíve nem. Kedves olvasóm, ha még így imádkozol, nincs a te imádnak ereje. Tedd félre a formát és szólj az Úrhoz úgy, amint a szíved sugja. És ha szíved szavaival szólsz, nem lesz helye agyadban idegen gondolatnak.

A világ gyermekei nem érzik a nagy küzdelmet, ami gondolatvilágukban a jó és gonosz között folyik, mert egyszerűen megadják magukat a gonosznak, nem küzdenek ellene, hisz minden szabad, szokták mondani, csak meg ne tudják. Nem ismeretlen azonban e rettenetes küzdelem az Úr gyermekei között. Szent Bernát, amikor a hiú gondolatok tömegéről beszél, így szól: „Jönnék és mennek, elvonulnak és ismét visszatérnek és nem lehet őket megfékezni. Szeretném őket elzavarni, de képtelen vagyok rá.” Mentől jobban vizsgálat alá vesszük gondolatvilágunkat, annál több foltot fogunk azon találni és annál jobban vágyódunk szabadulásra. És a sátánnak legfőbb célja, hogy az ilyen tisztátalan gondolatokkal elkecseregette tegyen bennünket, megfélemlítsen és kinezson, hogy meneküljünk a világosságtól. Pedig csak oda vele az Úr Jézus elé, megállani előtte mocskosan és hagyni, hogy Ő tisztítsa meg. Köszönni neki, hogy megmutatja a foltokat, amik még lelkedhez tapadnak. Kapcsold ki a gonosz gondolatokat, mikor még csak ködszerűek azáltal, hogy az Úrnak köszönni kezded, hogy megváltott és akkor nem lesz zivatar belőle, hanem eloszlik a köd és verőfényesen süt rád az Úr napja. A sátán pedig ha látja, hogy az ő gonoszságáért is köszönetet mondasz az Úrnak, megszegyenülve fog távozni, mert a te hálaimád az Úr Jézushoz, égeti az ő fekete lelkét. Tiszta gondolat, tiszta élet az őszintének sikerülni fog.

Istenkeresés. M. S. S.

A fényes lakás egyik félreeső kis szobájában térdre borulva zokog egy ifjú. Arcát a boldogság könnyei áztatják, szemeiben földöntúli ihlet fénye reszket. A földi élet legszebb órája ütött számára e pillanatban. Megtalálta azt, akit évek óta sóvárogva keresett: Istent.

Vagyonos szülők egyetlen fiúgyermeké volt. Az Úr bőkezűen megáldotta. Az anyagi javak mellé szellemi értékekkel is gazdagon megajándékozta. A gondos nevelés a szunnyadó erőket ragyogó tehetségekké fejlesztette s a gyermekből sokoldalú tudással bíró férfi lett. Pályáján minden ténykedését siker kísérte. Zárt ajtók, előkelő társaságok, értékes baráti szívek nyitak meg előtte. Az élet örömei özönével kínálkoztak neki, de a nemes eszmék világában kicsiszolt lelkét nem elégtették ki a mindennapi élvezetek, a sablonos örömök; valami felsőbb, tisztább, magasabb után vágyott. Szomjuhozó lelke szeretete volna megismerni a mindenség bölcs Alkotóját és szerető Gondviselőjét. Hívta őt az Isten kegyelme...

Elindult keresésére. Útjában azonban csak az értelem gyenge világa volt kalauza. Szíve nem szegődött társul a nehéz útra; az hideg volt és gögös. Hiába zsongott bolyongása alatt Isten hívó szózata szüntelen körülötte! Füle nem volt elég érzékeny a lágyan csengő hang tiszta felfogására, szíve nem volt elég alázatos a visszhang kiváltására. Az önerőben való elbizakodottság kérget vont fülén, szívéen egyaránt. Emiatt hosszú, kínos útat kellett megtennie s a tisztultabb légkörbe vezető létra végtelen sok fokán kellett áthaladnia, míg megalázott lelkében az igaz, mélységes hit világa fellobbant.

Kutatásának első stációja a tudomány volt. Összebarangolta ennek minden ágát. Kereste az Istent a filozófiai elméletek tömkelegében, a világegyetem törvényeiben, az intuició meglátásában, a spiritizmus világában, a történelem lapjain. Mindhiába. Véges emberi eszével hiába tapogatózott a metafizika körében; ridegön kutató büszke elméje előtt Isten lényegének képe félhomályban maradt, legfeljebb körvonalait sejtette némileg. A természet nagyszerű örök törvényei is csak hideg igazságok maradtak előtte, látta, esodálta azokat, de nem sugárzott feléje belőlük Isten ragyogó képe. Szűk látókörű elméje a történelmi eseményekben sem ismerte fel azt aényt, hogy a gondviselő Isten jutalmazó és büntető keze igazgatja a népek és egyesek életutait. Tudománya minden irányban csődöt mondott s Isten léte a halvány gyertyafény mellett továbbra is sejtelem maradt számára.

E csalódás után elment a nagy vizek partjára. Fürkésző lelke a mélységek felett gomolygó párában kereste Isten lelkét, mely az Írás szerint „a vizek felett lebeg vala”. Epedő tekintetét a végtelenbe mélyesztette, de szeme hasztalan látta a távolban a vizek ölekezését a kék éggel, a végtelenség fogalma örök talány

maradt előtte. Véges elméjébe a végtelenség képe csak homályosan, sejtelemszerűleg rajzolódtott bele. Hiába csillapította szomjas lelkét a tenger alkonypirban pompázó szépségével, a hullámok zugásának szimfóniáival! Szomjas maradt az továbbra is mint a tengerpart fehér homokja.

Ezután felkereste a magasságokat. Távól minden emberi zajtól, a jégmezők ünnepi csendjében hallgatódzott. A gleccserek átható tiszta kékje, a lábai alatt elterülő tájak szépsége, a távolról zugó vízesések, halkan csobogó patakok mind egyenként szolgáltatták őt, de misztikus beszédjük értelmét hideg lelke nem fogta fel. A beláthatlan horizont millió teremtménye mind háladalt zengett alkotójának, csak ő nem hallott semmit a magasztos Te Deum-ból. Füle zárva maradt minden szózat előtt. Aki a tudomány mikrofonjával élesíti hallását Isten szava felfogására, az csak a külső zajt hallja; a természet imája örökké érthetetlen lesz előtte. Isten szava az alázatos lelkek esendjében lel visszhangra.

Már már belefáradt a kutatásba, de a vágy űzte-hajtotta lelkét Isten felé. Tovább keresett. Belopódzott a nagy kőházakba, hol a félhomály ködében az egyszerű nép hittel tele, alázatos imája röppent az ég felé. Itt várta a nagy pillanatot, midőn Isten lelke hozzá is szól. De áhitat után sovárgó lelke az ablakok színes mozaikjában, a felséges zene felhangzó akkordjaiban, a boltívek stilszerű hajlásaiban gyönyörködött csupán. A zsolttárok nem adtak szárnyat lelkének s továbbra is a föld sarában maradt az.

Utolsó menedékként elutazott a messze keleti tájakra, ahol a föld porát az Üdvözítő vére áztatta. Végigjárta az erdőt, hol az Úr Jézus a földre borulva imádkozott.

Irgylen szemlélte az ezeréves olajfákat, az útszéli tépett fügefákat, zúgó ciprusokat. Akkor is így susogtak, integettek, hajladoztak, mikor az Üdvözítő szelid alakja megjelent köztük. Boldog tanúi a múltnak, melyek némelyike valósággal láthatta őt. Csak neki-nem adatik meg, hogy lelki szemeivel láthassa. Felment a Golgotára, hol a megváltás nagy műve fejeződött be. Szíve még itt is hideg maradt; téves filozófiai elméletektől megérintett agya az Istenember tragédiájából csak az ember szenvedéseit értette meg s ahelyett, hogy térdre borulva ihlettel csókolta volna a vérrel áztatott földet, csupán egy világtörténelmi esemény színterét látta maga előtt.

Csalódottan tért haza. Magános szobájában lesújtva és megsemmisülve borul le. A csalódások törnek, zúzzák azt a kis gépet, mely eddig oly biztos nyugodtsággal dobogott kebelében. S a kéreg enged... Kezd tisztán látni. Látja a múltat, jelent, bűnei sokaságát. E pillanatban megéri az okokat, melyek eddig elzárták előle Isten képét. Ily bűnös szem hogyan szemlélhetné a legtisztább Szentséget; ily bűnös fül hogyan hallaná meg az Ó finoman suttogó hangját; ily bűnös szív hogyan szerethetné az

Ó lángoló Szívét! Lelke megrendültségében kegyelemért, bocsánatért könyörög.

S ime szíve megnyílik s alázattól megtört lelkébe diadalmas bevonulását tartja az Úr. Elméje hittel, szíve tüzzel, szemei könnyekkel telnek meg. Az isteni kegyelem megkezdí működését. A gőgös elmét alázatossá, a hideg szívet lángolóvá teszi. A régi embert megtöri, s az új embernek erőt, kitartást ad a további küzdelemre. Aldott pillanat, midőn a régi, bűnös ember újjászületik! Szíve templomává válik, ahol az Úr trónol. S e kegyelemteljes órában végre tisztán hallja Krisztus e szózatát: „Boldogok a szelid és alázatosszívűek, mert övék a mennyek országa“.

Egyházi hírek.

Június hó 23—26 közötti időben tartotta meg az osztrák missziói konferencia üléseit Grácban.

Jelen sorok írója 23-án délután érkezett meg. Egymásután szállingóztak a testvérek. Egyik Schweizből jött, a másik Németországból, a harmadik Magyarországból, de mindnyájan éreztük, hogy egy atyának gyermekei vagyunk.

Este 8 órakor volt az üdvözlő megnyitás a Jakominigasse 3. sz. alatti vendéglő nagytermében. A körülbelül 600 ülőhelyet magában foglaló nagyterem egészen megtelt érdeklődőkkel és gyülekezeti tagokkal. Gläser Kelemen a turnitzi gyermekotthon igazgatója üdvözölte a megjelenteket meleg szavakban és nyitotta meg a konferenciát és tartott elmélkedést Ezék. 37, 1—6 versekről. Reámutatott a nyomorra, amit a háború előidézett és kifejtette, hogy e nyomorból csak az Úr szelleme képes minket kiemelni, mert a szellem tesz elevenné. Utána Bargmann szuperintendens szólt, kifejtve, hogy mi nem küzdünk egy egyház ellen sem, hanem igenis a bűn ellen. Majd püspökünk szólt pár szóval üdvözölve a jelenlevőket, örömet fejezte ki, hogy ily élénk életet talált a gyülekezetben.

Pénteken, június 24-én délelőtt, az Urvacsoráját vettük magunkhoz, melyet szeretett püspökünk osztott ki, körülbelül hatvan személynek. Este 8 órakor Wenzel testvér — aki a wieni első gyülekezet vezetője és 10 éven keresztül Uj-Guinea szigetén működött mint misszionárius a kannibálok között — tartott érdekfeszítő előadást élményeiről. Birom ígérte, hogy hozánk is át fog jönni evangélizálás céljából.

Június 25-én délelőtt 9 órakor dr. Nuelsen püspök bibliórát tartott Ésaiás próféta 6 részéről. Háromféle szempontból fejtegette az egyes hívő lelkek kapcsolódási szükségességét. Szükséges a kapcsolat az Úrral, egymással és az Úr ügyével. Az Úrral csak úgy lesz kapcsolatunk, ha elszakadunk a bűntől. Mentől szorosabb a kapcsolat az Úrral, annál szorosabb lesz egymás között is. Nem egyforma a külső ábrázatunk, ép úgy nem hasonlítunk belső egyéniségünk

képe szerint. Ahány ember, annyi egyéniség, ép úgy, mint ahány ember annyi arc. De egyéniségeink összesimulnak, mihelyt Krisztus ügyében kapcsolódunk össze.

Este 8 órakor Wieland-utca 10. sz. alatt ifjúsági ünnepély volt, melyen Schädler, a német gyermekotthonok igazgatója, tartott előadást. Ismertette a németországi állapotokat gyermekvédelmi szempontból. Hivatkozott azon áldásokra, melyekben egyházunk a gyermekvédelem és nevelés terén Németországban részesült. Ismertette, hogy öt gyermekotthonban Németország különböző helyén nagyszabású munka folyik egyházunk keretén belül.

Vasárnap délelőtt a terem korán megtelt áhitatos és érdeklődő közönséggel. Két testvér avatása folyt a délelőtti isteni tisztelet alatt. Püspökünk Dressler testvért, a gráci gyülekezet vezetőjét diakonussá, Malač-t, a III. bécsi gyülekezet vezetőjét pedig lelkésszé avatta. Délután 3 órakor a Jakomini-utcai vendéglő nagytermében dr. Nuelsen püspök tartott előadást a methodizmus feladatáról. Hangsúlyozta, hogy nem célja a methodizmusnak propagandát csinálni, de rámutat arra, hogy egyesek mily ferde világításban igyekeznek a methodizmust feltüntetni, pedig ténykedésünket a krisztusi és embertársi szeretet irányítja, hogy a világot a bűn sarából kimentse. — Este az evangélium erejéről tartott előadást különböző testvérek. Különösen érdekes volt egyik testvérünk beszámolója, mely szerint Németországban egyik érchegységi faluban annyira elterjedt a methodizmus, hogy a koresmáros nem tudott üzletéből megélni, be kellett zárni a koresmát és most a koresma nagyterme imaterem. Ime az Úr munkája.

A konferenciái napok alatt a nap egyéb részeiben nyilvános jellegű adminisztratív megbeszélések folytak. Minden oldalról az a hír jött, hogy az imatermeink nem képesek az érdeklődőket befogadni, úgy, hogy pl. Németországban több helyen előfordul, hogy a predikátor kénytelen a tagokat elküldeni, hogy az idegen vendégek helyet kapjanak az imateremben.

A predikátorok elhelyezése következőképp történt:

Superintendens és pénztárnok: *H. Bargmann*.
Wien I.: *A. Wensel*.
Wien II.: *P. Riedinger* (ideiglenesen).
Cseh gyülekezet: *I. Malač*.
Evangelizátor: *P. Riedinger*.
Turnitzi gyermekotthon igazg.: *W. Cl. Gläser*.
Grác: *Dressler*.

Meghívás.

Értesítjük érdeklődő olvasóinkat, hogy f. év augusztus 14—16-ig nyári bibliatanulmányozó konferenciát tartunk. A következő sorrenddel:

Budapest, VI., Felsőerdősor 5. Aug. 14. reggel 8 órákor: Imaóra.

10 órákor: Elmélkedés. „Krisztus isteni nyilvánkoztatása az övéin. Ján. 17, 1—8.

D. u. 5 órákor: „Krisztus és tanítványai“ Ján. 17, 9—19.

Este 1/28 órákor: Evangélikáció Angyalföldön és Kispesten.

Budakesz. Aug. 15. reggel 8 órákor: Imaóra.

1/210 órákor: „Krisztus és a gyülekezet.“ Ján. 17, 20—23.

D. u. 5 órákor: „Mit céloz Krisztus az övéivel?“ Ján. 17, 24—26.

Este 1/28 órákor: Evangélikáció.

Budakesz. Aug. 16. Ifjúsági nap.

Reggel 8 órákor: Imaóra.

D. e. 1/2 10 órákor: „Krisztus az ifjúságért.“

D. u. 5 órákor: „Az ifjúság Krisztusért.“

Este 1/28 órákor: Bizonyosságtevő óra.

A konferencián bárki résztvehet, akinek komoly törekvése az Úr Jézust keresni. A konferencia költségei önkéntes adományokból lesznek fedezve, azért felkérjük vidéki testvéreinket, hogy élelmiszert (zsir, liszt) hozzanak magukkal.

Jelentkezni lehet augusztus 10-ig a szervezőtársaságnál levélben és szóban.

Felhívjuk olvasóink figyelmét, hogy f. év szeptember első vasárnapján a vasárnapi iskola céljaira vasárnapi iskolai ünnepélyt rendezünk, melynek sikere érdekében már most elő akarjuk készíteni olvasóinkat, hogy anyagi körülményeikhez mérten bőkezűen adakozzanak. Az eljövendő nemzetség boldogsága a hit és szeretet mértékétől függ, azért fontos kötelességet teljesítünk, mikor anyagi áldozatainkkal is közreműködünk, hogy az evangélium már a gyermeki szívekbe be legyen oltva.

Helyreigazítás.

Sietek helyrehozni a mult számban foglalt „Támadás“ című közleményem egy helytelen állítását: Nem a világon, hanem Amerikában van több methodista mint evangélikus és református együttvéve. Reichert Gyula.

Isteni tiszteleteink rendje:

Budapest, VI., Felsőerdősor 5. sz. földszinten kedden d. u. 6 1/2 órákor bibliaóra | német vasárnap d. e. 10 órákor isteni tisztelet | nyelven

Ugyanott az első emeleten

csütörtökön d. u. 7 órákor bibliaóra | magyar vasárnap d. e. 10 órákor isteni tisztelet | nyelven

Budapest, VIII., Rákóczy-ut 57. sz. Lutherudvar templomában vasárnap d. u. 5 órákor német isteni tisztelet.

Budapest, VI., Petneházy-utca 25. sz. alatt szerdán este 6 1/2 órákor | magyar vasárnap d. u. 8 órákor | nyelvé

Kispesten Sárközy Pál-u. 46. sz. alatt minden pénteken este 7 órákor és vasárnap délután 1/24 órákor

Cinkota-Ehmann-telepen 21. barakk 11 sz. alatt szerdán este 7 órákor magyar nyelvű összejövetel

Nyiregyházán Szarvas-utca 43. Vasárnap d. e. 11 és este 8 órákor és szerdán este 8 órákor magyar nyelven isteni tiszteleteket tartunk. Mindenkit szívesen látunk.

Haza vágyom.

Német énekeskönyvünk 495. számú éneke.

I.

Haza vágyom, vonz édes otthonomhoz
A hűséges atyai szív,
El a világ zavaros morajából,
Az édes égi béke hív.
A világba léptem ezernyi vággyal,
Hazatér szívem szerény kívánsággal.
Szívemben egy édes vágyódás ég
Hazamennék! Hazamennék!

Ref.

Hazamennék, hazamennék!
Hazamennék, édes otthonomba.
Hazamennék! vonz az atyai ház.
Hazavágyom, hazamennék.

II.

Hazamennék, boldog álmokat láték.
Egy szebb, magasztosabb hazát.
Ott van részem örökös fényességben,
Itt minden csak mulandóság.
A tavasz elmúlt, fecskék készülődnek
Az új hazába, ott majd megpihennek.
Szívükben is édes vágyódás ég.
Hazamennék, hazamennék!

Ref.

Hazamennék, hajóm a révbe vágyik.
A kis folyó a tengerbe,
A gyermek vágyik jó anyja ölébe,
Atyám, én a Te kebledre.
Dalt énekeltem, bánat és örömben,
Mint egy fecsegés elmúlt, elmúlt minden.
Szívemben egy édes vágyódás ég.
Hazamennék, hazamennék.

K. Gerock, 1805—1890.

Fordította: Sz. K-né.

A szerkesztésért felelős:

Dr. Szalós Artur Budapest, VI., Felsőerdősor-utca 5. I.

Kiadó: „Keresztény Könyvesház“ k. f. Szöv.

M. O. B. könyvnyomdája Budapest, VII., Hársfa-u. 33.

Telefon: J. 119—93. sz. — 7627.

BÉKEHARANG

MEGJELENIK MINDEN HÓ 1-ÉN, 15-ÉN.
AMERIKÁBA ÉVI ELŐFIZETÉSI-DÍJ PORTÓVAL
1 DOLLÁR.
TIZ PÉLDÁNYT PORTÓMENTESEN KÜLDÜNK.

A PÜSPÖKI METHODISTA
EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

ELŐFIZETÉSI DÍJ:
EGÉSZ ÉVRE 25.— K
FÉLÉVRE 13.— K
PORTÓ KÜLÖN. ♦ EGYES SZÁM ÁRA 1 KORONA.

Hitehagyó. *Tim 4, 1.*

Az utóbbi időben gyakran halljuk e szót. Olyanokra alkalmazzák, kikre — legalább a Biblia értelme szerint — az egyáltalán nem vonatkoztatható. És olyanok teszik ezt, kik inkább hibásak abban, amiben másokat hibáztatnak, mint azok, kiket megbélyegezni akarnak e szóval: *hitehagyó*.

Egy főgimnáziumban, ahol az igazgató megtiltotta, hogy methodista gyülekezetünkhez tartozó diákok istentiszteleteinket látogathassák, ezeket diaktársaik is elkezdték csúfolni: „Ti hitehagyók, hitehagyók!”

Egy vidéki lapban egy evang. lelkész „hütlens és hitehagyó pásztor”-nak címezi egyik lelkészárságát azért, mert az illető misszióknak szolgálatába állott.

És sokakat, kik a különböző felekezetekből, a mi misszióknak folytán ismerték meg az Úr Jézust és ezért, — vagy ha már előbb is ismerték, bizonyos, más okokból, főként azért csatlakoztak hozzánk, mert hitetlen „hitsorsos”-aik maguk között nem akarták őket tovább megtérni, az ilyenek közül — mondom — sokakat érhetett a megbélyegző vád e megszegyenítő kifejezésben: *hitehagyó*!

De vajjon ezek igazán hitehagyók-e? Hitehagyók voltak-e az apostoli korban azok a férfiak és nők, kiket a zsidók „kereszténynek”-nek csúfoltak és kiközösítettek magukból, mert idegen elemnek tekintették őket a zsidóság testében?!

Hitehagyók voltak-e a reformáció korában azon egyének, kiket a középkori római egyház exkommunikált azért, mert az atyák egyszerű, evangélium szerinti, tiszta hitére, Istennek lélekben és igazságban való imáadására tértek vissza a sok tévelygésből, babonából, emberi fényes szertartásból?!

Hitehagyó volt-e Pál apostol, ki a test szerint való rokonaiért átok kívánt lenni és elszakasztva a Krisztustól, ha ezáltal megnyerhette volna Krisztusnak a zsidókat?! (v. ö. Róm. 9:3.)

Hitehagyó volt-e Luther és Calvin, kik azért szakadtak el a római egyháztól, mert abban az Úrnak szentegyházát igenis a „hütlens és hitehagyott pásztorok” változtatták latrok barlangjává?!

Nem, ezek nem hitehagyók, hanem hitvallók, kik készek voltak hitökért nemcsak harcolni, hanem élni-halni, szenvedni is!

Hütlens és hitehagyó pásztor Kajafás és Hannás; VI. Sándor és X. Leó és ezek utódai az egyház történetének különböző korain végig, egészen a mi napjainkig; azon kényelmes paróchusokig, kik a kártyaasztalnál, vagy pince-szeren, vagy minden egyéb „mellékfoglalkozás”-sal több időt töltenek, mint a tulajdonképeni munkájuk elvégzésével, kiknek az élethivatásuk valóban csak mellékfoglalkozás.

Ezek, kik képesek pl. a hit tekintetében teljesen indifferens egyháztagoktól engedélyt kérni arra nézve, hogy szabad-e nekik a hívő egyháztagok kívánságára bibliaórát tartani, kik az emberek előtt való tetszést keresik és szeretik lakomákon a főhelyet és a gyülekezetekben az előlülést és a piacokon való köszöntéseket (v. ö. Máté 23; 6-7), kik nyugodtan túrik meg az egyház tagjai közt akár az atheistát és a nihilistát is, de egyszerre nyugtalanok és izgattak lesznek, midőn a hívők is mernek jelentkezni, ezek a hitehagyók, mert megtagadták az atyák hitét, ha mindjárt „Mózes székében ülnek” is.

A hit nem valami felekezethez való külső hozzátartozandóság. Hanem személyiségünknek legbensőbb kapcsolata Istennel. Ez a kapcsolat a Szentlélek műve, ki ezt azáltal végzi, hogy az Úr Jézust dicsőíti bennünk. És azok, kik így bekapcsolódtak Istenbe, egymással is kapcsolatban vannak. A hívőknek ez az egymással való közössége az egyház. Világos, hogy ennek az egyháznak nem a test szerint való születéssel, hanem a Lélek által történő újjászületéssel lehetünk tagjai.

Nem akkor lettünk az egyház tagjai, midőn valamely felekezet keresztemelési anyakönyvébe

írták be neveinket, hanem midőn befrattattunk az Élet könyvébe Istennél.

Hitehagyó az, aki Istentől szakad el. De aki Hozzá tér, a bűntől szakadván el és a Vele való kapcsolatban üldözések közt is hűségesen megmarad, az *hitvalló*. (I. Tim. 4:1–2; Zsid. 3:12; Luk. 8:13.)

R. Gy.

Adjatok nékik ti enni...

(Luk. 9. rész, 13. vers.)

A sokaság, hogy az Úr Jézust hallhassa, utána ment a pusztába. Az onnan felülről eredő bölcsesség és a csodák olyan hatással voltak, hogy a nép szinte megfélejtkezett arról, miszerint nekik testi élelemre is szükségük van, míg a földön élnek. A tanítványoknak kellett észrevenni, hogy a nap lehanyatlott és a sokaság megéhezett és ekkor szeretettel így szóltak a Megváltóhoz: „Bocsásd el a sokaságot, hogy elmenvén a körül való falukba és majorokba maguknak eledelt találjanak, mert itt pusztá helyen vagyunk.“

Az Úr Jézus azonban más véleményen volt, mint a tanítványai és azért így felelt azoknak: „Adjatok nékik ti enni!“ A tanítványok ámulatból ámulatba estek és sehogysen értették meg ezen legújabb kötelességüket. Nagyon valószínűen úgy gondolkodtak, hogyha a nép a szükséges lelki táplálékot már megkapta a Mestertől, a földi szükséglet kielégítése már nem az ő gondjuk. Az Úr azonban nem hagyja sokáig filozofálni őket, már is parancsolja, hogy a népet ültessék le rendbe ötvenenként. A szentírásból tudjuk azután, hogy az Üdvözítő meg is vendégelte a sokaságot és példájával éles bizonyosságát adta annak, hogy Ő egy teljes, tökéletes, egész evangéliumot hozott a földre, mely a lelki, testi embert egyaránt van hivatva fel-emelni, boldogítani.

Jézus tanítványai néha még ma sincsenek tisztában az Úr kegyelmének teljes működése felől is naivan úgy gondolják, hogy az csak a másvilágra és a lelki dolgokra vonatkozik és a jelenlegi, földi életet nem célja és nem hivatása boldogságával bearanyozni. És a szegények, éhezők felől is mennyi balvélemény! A mai keresztyénvilág is úgy gondolja, hogy a prédikálással már kimerítette az üdvösségnek és megváltásnak összes eredményeit. Milyen egyszerű azután az ilyenek fülébe is oda dörögni az Úr szavát: „Adjatok nékik ti enni!“

Lám az Úr Jézus a csodálkozó tanítványoknak egy új parancsolatot ad és gondolat, eszme, érzésvilágukat egyszerre más irányba hajtja. Már-már azt gondolták, hogy mindent tudnak, amire szükségük van és íme most az Úr kijelenti magát előttük, mint olyan, akinek gondja van úgy a lélekre, mint a testre egyaránt és evangéliumot tár eléjük, amelyből

belső és külső napsugár, segítés és élet tör elő. Nem csinál titkot küldetéséből és nem hirdet semmi érthetetlen, természetellenes, nehezen felfogható dolgokat, ellenkezőleg mint ember igyekszik megközelíteni az embert és annak ügyes-bajos dolgaira hoz megnyugvást. Nem engedi, hogy a sokaság a szomszédos falvakba és majorokba menjen kenyérért, hanem e tekintetben is Ő áll a rendelkezésükre és Ő vendégeli meg őket, hogy ezzel is bebizonyítsa, miszerint Istenük és mindenük akar lenni nekik és elképzelni sem bírja, hogy az a nép, amely egész nap Őt hallgatta, este idegenbe kényszerüljön menni szükségletét fedezni.

De nemcsak a kenyér csodájában, másképp is Ő akar lenni az Ő népének mindene.

És az Úr Jézus eme szándéka fenn áll ma is. Az Ő evangéliuma ma sem egyoldalú malszt csupán, hanem az élet minden hivatására kiterjed és az egész embert lelkestől-testestől öleli magához. Nem elégszik meg azzal ma sem, ha a hitelent hitre hozza, ha a bűnöst megtéríti, ha a tékozló fiút haza vezérli, ha a bűnbánó Magdolnát felemeli, ha a latornak kegyelmet ad, hanem gondoskodni kíván, hogy az Őt követők mindenkor az Ő diadalmából is részesedjenek. És ez a diadal főként abból áll, hogy miként Ő megjárta győzedelmesen e föld helyeit, úgy mi is mindenkor és mindenhol győzedelmesek lehessünk Ő általa az élet minden viszontagságai közepette.

Nemcsak mint Főpap tanít bennünket az örökélet nagyszerűségeire, de tanít mint ember is, mint egyszerű ács is arra, hogy az Istent nemcsak imádsággal és áldozattal, de munkával, a gyalpad mellett is lehet dicsérni és hogy Ő minket nemcsak a templomban, de a gyaluforgácsok között is átkarolva tart és megmutatja saját életével, hogy egy tökéletes és tiszta életet, mely harmóniával és derűvel tele, mint kell Isten tetszése szerint végig élni.

Az Ő evangéliuma egy ilyen evangélium és az Ő megváltása tökéletes megváltás. És ebben nekem is részem lehet. Ez a boldogság az én életemet is megvilágíthatja és az én bánatomat örömmé alakíthatja.

De ez intő szó az Úr szolgálai részére is, akik még nem tudják kötelességüket. Ez a mondás: „Adjatok nékik ti enni!“ — parancs, hogy jót és ismét csak jót tegyünk és hogy ebben nem szabad nekünk megrestülnünk.

Lásd öt árpakenyér és két halacska találtatott a tanítványok tarisznyájában és ez bőségesen elég volt, hogy az Úr ezreket megvendégteljen. Ennyi bizonytalansággal a mi tarsolyunkban is van — és ezt szeretettel nekünk is fel kell kínálni az Úr országa részére. Meglássátok, a kegyelem nálunk is dolgozni fog, soknak fogunk tudni adni és ami a legnagyobb szerű, még több, sokkal több marad nekünk.

Higgyünk, engedelmeskedjünk és cselekedjünk. (Csg.)

A MISSZIÓI ÉLETBŐL

Gyermeknyaraltatási akciónk Ünnepéye.

Július 4 én különös örömben volt részünk. Az Úr elhozta azon kedves pillanatot, midőn a Budakeszin üdülő gyermekeinket folkereshettük és azt egy felemelő ünnepély keretében a nagy célnak a nyilvánosság előtt átadhattuk.

Már a kora reggeli órákban nagyszámban elindultak kedves gyermekeink és testvéreink a kies fekvésű hely felé és mire az ünnepély az árvaház telkén, az erdő peremén megkezdődött, csodálattal tapasztaltuk, hogy az Úr mennyire megszorított bennünket.

De kellemes meglepetésben is részünk volt. Az ünnepélyen megjelent dr. Fáy népjóléti államtitkár úr is nemkülönbén Budakesz község főjegyzője és főorvosa.

Az ünnepélyt Funk Márton szuperintendens testvérünk előadása nyitotta meg, aki reá mutatott ama nagy szeretetre, mely ezen akció létesítését lehetővé tette. Ezután dr. Fáy államtitkár úr emelkedett szólásra és adott örömeinek kifejezést, hogy ezen első metódista akció megnyitásánál jelen lehet.

E helyen meg kell emlékezni még dr. Fleischer, Reidt és dr. Posevitzné testvérek önfeláldozó fáradozásairól e mű körül és dr. Weisz testvérrel, a gyermekek szeretetteljes orvosáról.

Most már csak az Úr kezében van e munka, hogy Ő azt megáldván, alkalmassá és gyümölcsözővé tegye szeretett hazánk evangélizálására. Gondoljunk imáukban ez akcióra! (Cs.)

Egyházi hírek.

Haladás. Munkánk mindenfelé örvendetesen halad előre. Mindenünnen jönnek hozzánk a felhívás hangjai: „Jöjjetek és segítsetek rajtunk“.

Nemcsak állomásainkon halad a munka előre, hanem azok környékén is, a különböző községekben hívják bennünket. Csak több munkásunk volna! Az aratni való gabona sok, de kevés az arató. Kérjük azért az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába.

A legjobb kolportőrök. Munkánk terjedésében nagy szolgálatot tesznek nekünk ellenfeleink. Összeszidnak bennünket, óvják híveiket tőlünk, megjósolják, hogy mi a „keresztységnek beteges kinövése“, „külföldi palánta“ „rajongó szekta“ és még más édes jelzővel tisztelnek bennünket, hogy mi methodisták, úgysem leszünk hosszú életűek itt Magyarországon. Istentiszteleteken, ujságokban, külön e célra rendezett gyűléseken agítálnak ellenünk. És az eredmény az, hogy a számunk egyre gyarapodik és sokan, kik nem is tudnak rólunk, figyelmesek lesznek reánk, ellátogatnak istentiszteleteinkre és személyes érintkezés útján akarnak megismerni bennünket. Aldassék az Úr, ki még a rosszból is jót tud kihozni, az Ő neve dicsőségre!

Erőpazarlás. Egyik vidéki városunkban több koroly, sőt hívő államegyházbeli lelkész a végből gyülekezett össze, hogy megbeszéljék az ellenünk való védekezés módját. Ez alkalommal kötelességüknek tartották, a nagyközönség előtt is uszítani ellenünk. Az ottani főgimnázium egyik termében tartottak nyilvános előadásokat, melyekre már jó előre, a helyi lapban is felhívták a közönség figyelmét.

Nem csodálkozhatunk azon, ha a Biblia iránt indifferens egyének tesznek ilyesmit, de, ha hívő lelkészek is annyira megtudnak feledkezni magukról, hogy ők is ezek példáját követik és azok ellen harcolnak, kikkel voltaképpen közös a hitük, közös a reményük, közös a céljuk, (ha esetleg más keretek közt, vagy más módszerrel dolgoznak is) úgy ezt feletté sajnáljuk! Hát miért nem gyűléseznek, szónokolnak és harcolnak a hitetlenség, a babona, az iszákosság és erkölcstelenség ellen; vagy annak tárgyában, hogy mi módon lehet az evangélium gyógyító erőt eljuttatni a templomtól elszokott és Istentől elpártolt embertömegekhez és, hogy mi módon lehet sebeket kötözni és társadalmi bajokat, lelki betegségeket gyógyítani? Illik azokhoz, kik ezen célokat programjukba bevitték, azok ellen harcolni, kik azon programnak a megvalósításához már hozzá is fogtak? Vagy tán azt gondolják az illetők, hogy ilyen harccal fogják a lelkeket a Krisztushoz téríteni? Képesek lesznek-e erre, ha még az ószövetségi Gamáiel tanácsát sem fogadják meg? Csel. 5: 38—39. S mit szólnak és cselekesznek majd az ilyen eljárásra azok a hívő körök, melyek mentő munkájukat az evang. és reform. egyházak kereteire korlátozzák?

Vád. Sokan illetnek minket azzal a váddal, hogy mi „hithű“ egyháztagek aharunk „egyházukhoz való hűtlenség“re esábitani. Ez a beképzelés, — a mi egyébként az ellenünk folytatott élénk propagandának egyik magyarázata és oka, — nem más, mint a félelemtől felesigázott fantázia szörnyszüleménye. Mi lelküket akarunk menteni s nem más egyháztától a tagokat elesábitani! És mentünk is olyanokat, kiket az állami egyházak sohasem érnek el!

Kényes kérdés. — Mondja csak T. né aszszony, igaz, hogy a férje megváltoztatta a hitét? — kérdezte egy falusi nénitől a község tanítója. — Dehogyan változtatta —felelt a nő — hanem a hite változtatta meg őt. Eddig nem is volt hite; most van neki. S az nem lehet rossz, ami az embernek szívét oly alaposan képes megjavítani, mint az én uramét a hite.

Kertek alatt. Egy gyülekezeti tagunknak régi jó barátja szemére vetette, hogy kertek alatt jár hozzánk, a „szekták“-hoz, istentiszteletre. Az illető más községből, azért jön a kertek alatt, mert erre vezet a legközelebbi út. De most szerzett biciklit s ezen, már a széles országúton kell hozzánk jönnie. Hát most meg majd hányan fogják kifogásolni azt, hogy biciklin jár? Útóvégre még majd a ~~nap~~ sajnalni fogják tőlünk! Máté 11: 16—19.

Nem a mi munkánk eredménye. Egy istentiszteletünk végen, egy látogató vendégünk, ki első ízben volt nálunk, visszamaradt, hogy néhány szót válthasson lelkészünkkel.

— En ezután idejárom istentiszteletre magukhoz, nem oda, abba a nagy templomba — mondta a látogató.

— De mi birta erre az elhatározásra? — érdeklődött a lelkészünk.

— Hát ott egyre szidják magukat. Pedig a templomnak a szeretet és nem a gyűlölség műhelyének kellene lennie. Eljöttem hát ide, hogy meglássam magam, mi rosszat tesznek maguk. S itt találkoztam a szeretettel, azzal a szeretettel, mely még az ellenségeiért is tud imádkozni.

Szeretetadomány. Sokan rossz néven veszik tőlünk, hogy Amerikából, az ottani testvéreinktől érkezett szeretetadományokkal láttuk el az ország lakosságát, különösen a segélyre szorult szegénységet. Azt mondják, hogy ezt lelkek halászása céljából tettük.

Nos a lelkek halászása, kötelessége az Úr minden igaz tanítványának. (Máté 11:19; Máté 1:17.) És, ha ezáltal keres valaki utat az emberek lelkéhez, hogy előbb a testük szükségéről gondoskodik, akkor is csak annak a Mesternek a nyomdokaiban jár, ki a testet is azért gyógyította meg sok beteg paciensénél, hogy ezután könnyebben férkőzhessék azok beteg lelkéhez is.

De miért épen a methodisták voltak az elsők, kik a világháború által oly súlyos helyzetbe került hazánk és egész Közép-Europa nyomorgó népeinek felszegélyezésére siettek? Ez olyan kérdés, melyen tényleg érdemes elgondolkozni a történetírónak, politikusnak, szociológusnak sőt theologusnak is egyaránt.

Miért nem a nagy római egyház vagy más protestáns felekezet, miért nem a szociálisták valami központja volt az első segélynyújtó a háború által leigázott és halálosan megsebzett Central-Europa számára?

Hogy erre a methodista egyházat és ennek tagjait szorongatta a Krisztus szerelme, az ennek az egyháznak kijutott kegyelem volt és, hogy ez az egyház ezt a kegyelmet megbecsülte és készséggel elvállalta a nagy segélyakcióra vonatkozó isteni megbízást, ezt nem gáncsolni kell, hanem dicsérni és elismerni lehet az egyházban.

Féltékenység. Bizonyos féltékenységgel tekintenek reánk itt, hazánkban, az államegyházbeli atyafiak, ha egy lelkész vagy tanító vagy misszionárius az ő körükből hozzánk csatlakozik és nálunk vállal munkát.

Mi azon nem akadunk fenn, hogy Svédországban egy evang. lelkésznek methodista felesége van vagy, hogy egykori prédikátorunk Kaiser Gusztáv, az államegyházban vállalt lelkési állást Heidelbergben, hol a protestáns teológusoknak egy otthonát is vezeti; még azon sem, hogy egyik hívünk testvére: Bechtel dr. tanár, nem a mi egyházunknak tagja, de azért rokoni összeköttetéseivel fogva, a mi híveink

körében is gyűjtött adományokat, az előbb említett theologus-otthon javára.

Isten áldjon meg minden munkást, bármely munkamezőn arra a célra, hogy általuk minél több lélek jusson el igazi megterés által örök életre.

Külföldi összeköttetés. Egyházunknak a külfölddel való összeköttetését többen káros hatásúnak tartják nemzeti és hazafias szempontból, még olyanok is, kik maguk is kapcsolatban vannak külföldi egyházakkal. Gondoljunk csak a római katolikusokra, kiknek már a nevében is benne van, hogy Rómából dirigálják őket.

Hogy az ilyen külföldi összeköttetésből azonban mennyi áldás is származik a nemzetre és a hazára, annak bizonyosságára szolgált a mi gráci missziói konferenciánkon Funk Márton szuperintendensünk egyik felszólalása. Mily szeretettel beszélt rólunk magyarokról s védte a mi magyar érdekeinket! S ugyanezt teszi Dr. Nuelsen püspökünk is, a külföld elfogultságával, rólunk való rosszakaratú információjával szemben. Ő, ki az amerikai politikai körökben is számottevő egyéniség, személyes tapasztalatból tudja, hogy kik a magyarok s mire van szükségük.

Ilyen, a magyarnak igaz barátjai részéről, rólunk való informálások, meg fogják teremteni számunkra a külföld előtt is a minket megillető pozíciót.

Isteni tiszteleteink rendje:

Budapest, VI., Felsőerdősor 5. sz. földszinten
kedden d. u. 6¹/₂ órakor bibliaóra } német
vasárnap d. e. 10 órakor isteni tisztelet } nyelven

Ugyanott az első emeleten
csütörtökön d. u. 7 órakor bibliaóra } magyar
vasárnap d. e. 10 órakor isteni tisztelet } nyelven

Budapest, VIII., Rákóczy-ut 57. sz. Lutherudvar templomában vasárnap d. u. 5 órakor német isteni tisztelet.

Budapest, VI., Petneházy-utca 25. sz. alatt
szerdán este 6¹/₂ órakor } magyar
vasárnap d. u. 3 órakor } nyelvű

Kispesten Sárközy Pál-u. 46. sz. alatt minden
pénteken este 7 órakor és vasárnap délután 1¹/₄ órakor

Cinkota-Ehmann-telepen 21. barakk 11 sz. alatt
szerdán este 7 órakor magyar nyelvű összejövetel

Nyiregyházán Szarvas-utca 43. Vasárnap d. e. 11 és este 8 órakor és szerdán este 8 órakor magyar nyelven isteni tiszteleteket tartunk. Mindenkit szívesen látunk.

A szerkesztésért felelős:

Dr. Szalós Artur Budapest, VI., Felsőerdősor-utca 5. I.

Kiadó: „Keresztény Könyvesház” k. f. Szöv.

M. O. B. könyvnyomdája Budapest, VII., Hársfa-u. 33.
Telefon: J. 119—93. sz. — 7627.